

Nieuw handboek voor natuurfotografen

Boekrecensie

Aaldrik Pot

Natuurfotografie is *booming business*. Steeds meer mensen hebben een digitale camera en ontdekken dat het vastleggen van de wonderen der natuur een aangenaam tijdverdrijf is. Steeds meer mensen kunnen zich ook een hele batterij aan objectieven veroorloven. Waren telefonen van rond de vijfduizend euro vroeger voorbehouden aan 'profs' als Fred Hazelhof en Flip de Nooyer, tegenwoordig zie je ze overal opduiken. Een beeldvullend plaatje van een winterkoning is dan kinderspel. Althans, zo lijkt het.

Met de komst van *Natuurfotografie 2.0* en inmiddels zo'n 400.000 beoefenaars, neemt ook de wens om je te onderscheiden toe. Dat daar toe discutabele methoden als het voeren van bitterballen aan vossen en het 'bevriezen' van boomkikers met stikstof worden gebruikt om een zo mooi mogelijke plaat te maken, stemt op zijn minst tot nadenken. Ook de dikdoenerij of juist geheimzinnigheid over waar en hoe een foto is gemaakt, leidt nogal eens tot verhitte discussies. Veel fotografen geven niet ruitertijk toe dat het prachtige wolvenportret is gemaakt in een Duits wildpark. Het verhaal dat je dagenlang in een tentje in de Poolse wildernis hebt doorgebracht, bijna een hongerdood bent gestorven en uiteindelijk in gevecht met een wolf nog op het juiste moment

een portret hebt kunnen schieten, is natuurlijk veel interessanter. Maar helaas, zelden waar.

Bart Siebelink en Edo van Uchelen van het Centrum voor Natuurfotografie hebben er goed aan gedaan dit en vele andere aspecten rondom natuurfotografie te vatten in een nieuw standaardwerk. Net als in ieder handboek wordt er de nodige aandacht besteed aan materiaal, maar vooral de hoofdstukken over beeldende principes en artistieke vi-

Er wordt veel naar de oude meesters uit de schilderkunst verwezen

sie zijn zeer lezenswaardig. Er wordt veel naar de oude meesters uit de schilderkunst verwezen om zaken als beeldopbouw en lichtinval te bespreken. Natuurlijk wordt er ook veel aandacht geschonken aan de werkwijze in het veld. Bij dit alles laten ze ook minder geslaagde beelden en experimenten zien. Kortom, het is een compleet en mooi uitgevoerd handboek geworden. Maar er mist wel iets wat mij betreft.

Naar mijn mening is er juist iets te weinig artistieke en ecologisch inhoudelijke discussie in natuur-

fotografenland. Ik ben er van overtuigd dat het ontwikkelen van een eigen stijl - dat geldt voor schrijvers, fotografen, schilders en alle andere kunstenaars - niet gaat zonder het bestuderen en bespreken van het werk van anderen.

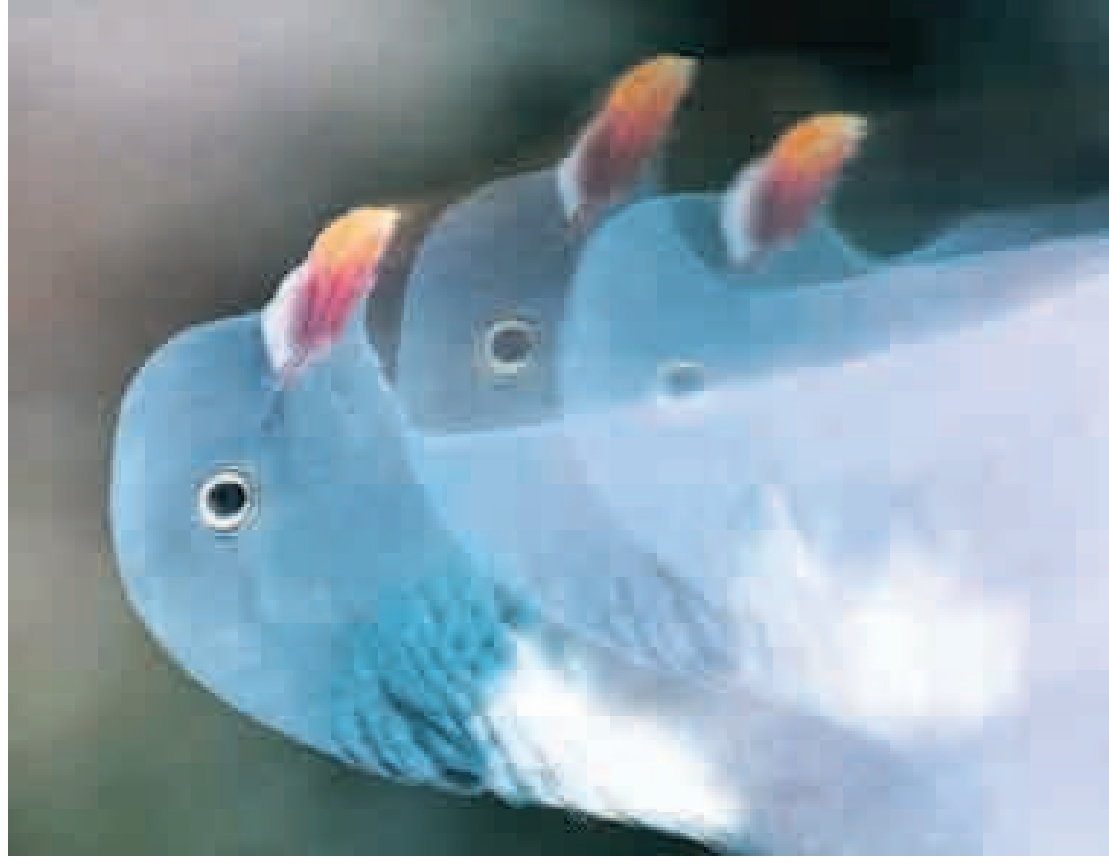
Oproer

Ik had graag een hoofdstukje gezien met natuurfotografen die momenteel in de belangstelling staan en waarom. De enige over wie wel eens wat oproer lijkt te ontstaan is fotograaf en ecooloog Ruben Smit. Hij experimenteert volop met onscherpthe, beweging en controversiële vlakverdelingen. Soms zeer geslaagd, soms niet. Bij veel andere fotografen lijkt het hoofddoel vooral om het beestje in volle actie zo scherp mogelijk op de foto te krijgen. Zij gruwen natuurlijk van de 'vagografie' van Smit.

Het Centrum voor Natuurfotografie wil in ieder geval de discussie rond natuurfotografie verlevendigen en dat is goed. Maar bovenal wil het belangenbehartiger zijn van al die natuurfotografen. Het gaat in gesprek met terreinbeheerders en deskundigen. Zo vinden de auteurs het vreemd dat er wel allerlei recreatieve voorzieningen voor fietsers, wandelaars, ruiters en mountainbikers worden aangelegd, maar als een natuurfotograaf vraagt om zijn schuiltentje ergens te mogen opzetten alle lichten op rood gaan.

► Handboek Natuurfotografie, Bart Siebelink en Edo van Uchelen.

KNNV, 29,95 euro

Duiven bewegen nogal schokkerig, waarbij de kop steeds even stilstaat. Met een lange sluitertijd is dit gedrag goed vast te leggen. Foto: Edo van Uchelen / Centrum voor Natuurfotografie